

Sange af Vaudevillen: »*Fuglen i Pæretræet*«

1.

HERMAN

Ved Bondens Tag, der er af Straa,
Og *der*, hvor Marmorsøiler staae,
Der Fuglen boer, – dens Navn Du veed,
Den lille Guldfugl: *Kjærlighed!*

HENRIETTE

Den synger os en mægtig Sang,
Guds Engle sang den første Gang,
Det er, som man fik Dandsens Flugt.
Jeg intet veed saa stort og smukt!

HERMAN

Den Guldfugl gjæster Grubens Nat,
Paa Skibets Seil den har sig sat,
Den boer hos Hyrden høit paa Fjeld,
Den boer ved Dalens Kildevæld.

HENRIETTE

Man siger, den er ikke tro!

HERMAN

Men Verden lyver, veed man jo!

HENRIETTE

Sit Næb den i vort Hjerter slaaer!

HERMAN

Et Guddoms-Kys det er, man faaer!

BEGGE TO

Dens Sang gjør hvert et Hjerter godt,
Forvandler Hytten til et Slot,
Den flagrer over Gravens Blomst
Og synger Mødets Atterkomst!

2.

HERMAN

Havet har jeg kjær, som Dig min Pige,
 Havet bringer Ære, Guld og Magt,
 Til din lille Mand ombord Du stige,
London skal Du see, der er en Pragt!
 Themsens tusind Skibe for Dig flage!
 Som et Trylleslot staaer hver Boutik!
 Vi med Damp gaae over Londons Tage!
 Vi til Tunnel'n maae et Øieblik!
 Hjemad gaaer igjen den korte Reise,
 Sjællands Kyster sees en Morgenstund;
 Stolt bag ved os Kullens Klipper kneise,
 O hvor deiligt er det danske Sund!
 Seer Du Kronborg Slot! og seer Du *Hveen*,
 Mange hundred Skibe gaae forbi!
 Ei Morgana – Du jo husker Feen? –
 Mægter større Skjønheds Trylleri! –
 Høie Graner, mosbegroede Fjelde
 Flyve vi forbi! Hvad straal'er hist,
 Hvilken Storhed, hvilken Pragt og Vælde?
 Ja, det er en Keiserstad for vist!
Petersborg og *London*, hvor de throne!
 Eet de mangle dog! – veed Du dets Navn?
 – Skjønnest er der hos min lille Kone,
 Og hun boer i Kongens *Kjøbenhavn!*

3.

Mit Bibliothek er Haven her,
 En Bog er Blomst og Busk og Træer,
 Hver har sin Skat af Poesi,
 Gaa den ei forbi.
 See denne Hæk, dens Flor er rigt,
 Hver Rose blev et Skjønheds-Digt,
 Og Lillien i sin hvide Brog
 En Legende-Bog.
 Levkoiebedet har mig sendt
 I Duft en Sang fra Orient,

Den mørkerøde Hanekam
 Er mit Epigram!
 I Vaarens Blomst er Duften stor,
 I Høstens Blomster Farven boer,
 Hver har saa sit – een stort, een smaat! –
 Mit Bibliothek er godt!
 Den hele Verden har jeg her,
 Jeg reiser mellem Blomst og Træer,
 Et Valmu-Flor er mit Tyrki,
 Der er Mening!
 Pompeji malte Væg jeg glad
 Kan see i Tulipanens Blad,
 Viinranken op ad Husets Muur
 Kalder jeg spansk Natur!
 Og ved mit Bord af Porcelain,
 Her under denne Guldregns Green,
 Jeg ved min Pibe og Kop Thee
 Kan China see!
 I Solskin jeg ved Palmen staaer,
 I Sneeveir jeg til Granen gaaer,
 Den hele Verden har jeg her,
 Mellem Busk og Træer!

4.

HENRIETTE

Snart er jeg glad, snart sorigfuld,
 Saa rigt, saa tungt er Elskovs Guld!
 Du Rosenflor i al din Pragt
 Har Lænken om mit Hjerter lagt!
 Blomsterne var det, som førte os sammen,
 Hen til vort Vindue de fængslede' hans Blik;
 Indenfor sad jeg og syede ved Rammen,
 Da han mig saae, en Hilsen jeg fik!
 Han kom hver Dag og standsede' lidt,
 Paa Blomsterne han saae ret tidt,
 Han hilset' mig – og jeg – jeg veed,
 Man maa jo vise Høflighed.
 Siden vi mødtes paa Bal, jeg kan nøie
 Huske det, vi var ei Fremmede meer!
 Blomster og Toner kan Hjerterne bøie,

Selv man veed ikke, hvorledes det skeer.
 Snart er jeg glad, snart sorrigfuld
 Saa rigt, saa tungt er Elskovs Guld!
 Du Rosenflor i al din Pragt
 Har Lænken om mit Hjerte lagt!

5.

HERMAN

Med Orgeltoner Stormen bruser,
 Høit Tord'nen ruller! o hvor stort!

HENRIETTE

Som Pilen Lynet suser
 Fra Himlens aabne Port!

BEGGE TO

Fra Skyen styrter Regnens Strømme,
 Tordenbrag! Lyn paa Lyn! hvilken Pragt!
 Vi sidde begge i Elskovs Drømme,
 Haanden paa Hjertet lagt!
 Stor er Gud Amors Magt!

HERMAN

To Kjærestefolk, som sidde sammen,
 De glemme Storm og Tordenbrag!

HENRIETTE

Havde vi nu Svanehammen,
 Vi fløi med stærke Vingeslag.

BEGGE TO

Vi fløi som Skyen og som Svalen,
 O, saa langt over Land, over Hav,
 Høit paa Fjeld og dybt i Dalen
 :|: Gud Amor Leide gav! :|:

6.

Saa smukt er ingen Steder,
 Som hos et nygift Par,
 Selv Meubler der og Klæder

Den friske Ungdom har;
Med Eden er det lignet
Og ligner ei saa smaat,
O, der er saa velsignet,
Saa hyggeligt og godt!
Jeg gik, hvor Skovens Grene
Ud over Stien hang,
En lille Fugl sad ene,
Og derfor ei han sang,
Men var der to ved Reden,
De qviddred' nok saa fro,
Rundt om dem var et Eden,
Fordi at de var to!
Alt har en Duft, en Tone,
Et eget Trylleri,
Den søde lille Kone,
Er ene Skyld deri!
Een kan ei Himlen finde,
Nei man maa være to!
Jeg raader Mand og Qvinde,
Skynd jer at sætte Bo!